

Sygn. akt II K 1693/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant: Bożena Cybin

po rozpoznaniu w dniach 11.02.2015r., i 24 lutego 2015 r.

s p r a w y : **T. R.**

syna B. i B. z domu S.

urodzonego w dniu (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 stycznia 2014 r. w J., w celu udaremnienia wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 3.12.2014 r. w sprawie IC 2086/13 i wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 9.12.2014 r. w sprawie IC 2089/13, uszczuplił zaspokojenie M. B. (1) będącej jego wierzycielem, co do wynikającego z tegoż wyroku zobowiązania w pieniężnego w kwocie 14.423,00 zł i 40.393,84 zł, poprzez darowanie zagrożonej zajęciem nieruchomości niezabudowanej położonej w M. nr KW (...) o wart. 25.600,00 zł

to jest o czyn z art. 300 § 2 k.k.:

I. Uznaje oskarżonego **T. R.** za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przyjmując, iż wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, w sprawie o sygn. akt I C 2089/13 zapadł w dniu 09 grudnia 2013 roku, tj. występku z art. 300 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 15 (piętnastu) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **T. R.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego **T. R.** do wykonywania pracy zarobkowej w okresie próby;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **T. R.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. B. (1) kwotę 804 złote tytułem zwrotu wydatków wynikających z zastępstwa procesowego;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **T. R.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 340 złotych, w tym opłatę w kwocie 270 złotych.

Sygn. akt II K 1693/14

UZASADNIENIE

M. B. (1) i T. R. do 2013 roku pozostawali w związku z konkubenckim. W czasie trwania tego związku M. B. (1) pożyczyła T. R. pieniądze w kwotach 17.423 złote oraz 40.393,84 złote. T. R. nie zwrócił M. B. (1) pożyczonych pieniędzy. W

związku z powyższym M. B. (1) wystąpiła na drogę postępowania sądowego przeciwko T. R. o zapłatę powyższych kwot pieniężnych. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem zaocznym z dnia 03 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt I C 2086/13 zasądził od T. R. na rzecz M. B. (1) zapłatę kwoty 17.423 złote wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu w kwocie 3.289 złotych, nadając temu wyrokowi w zakresie należności głównej oraz odsetek rygor natychmiastowej wykonalności. Nadto wyrokiem zaocznym z dnia 09 grudnia 2013 roku sygn. akt I C 2089/13 Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze zasądził od T. R. na rzecz M. B. (1) kwotę 40.393,84 złote wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz koszty procesu w kwocie 4.437 złotych, także nadając temu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. W dniu 15 stycznia 2014 roku obu wyrokom zostały nadane klauzule wykonalności.

dowód: zeznania świadka M. B. (1) k.4-5, 31, 182-183, wyrok zaoczny SR w Jeleniej Górze z dnia 03.12.2013 r. sygn. akt I C 2086/13 k.9, wyrok zaoczny SR w Jeleniej Górze z dnia 09.12.2013 r. sygn. akt I C 2089/13 k.18,

W dniu 09 stycznia 2014 roku T. R., umową darowizny zawartą przed notariuszem A. W. za numerem Rep. A 109/2014, darował na rzecz swojej matki B. R. własność nieruchomości niezabudowanej, położonej w M., stanowiącej działkę gruntu nr (...) o powierzchni 0,3280 ha i o wartości 25.600 złotych, dla której Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze prowadzi księgę wieczystą KW (...).

dowód: umowa darowizny k. 52,

W dniu 27 stycznia 2014 roku M. B. (1) wniosła do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze pozew o uznanie umowy darowizny nieruchomości zawartej między T. R. a B. R. za bezskuteczną wraz z wnioskiem o wydanie postanowienia o zabezpieczeniu. Postanowieniem z dnia 4 marca 2014 roku sygn. akt I C 177/14 Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze udzielił zabezpieczenia roszczenia M. B. (1) poprzez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania nieruchomości. Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt I C 177/14 uznano za bezskuteczną w stosunku do M. B. (1) wymienioną wyżej umowę darowizny nieruchomości gruntowej.

dowód: postanowienie SR w Jeleniej Górze z dnia 04.03.2014 r. sygn. akt I C 177/14 k.6, pozew o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną k.40-42, wyrok SR w Jeleniej Górze z dnia 09.01.2015 r. sygn. akt I C 177/14 wraz z informacją o jego nieprawomocności k.161 – 161a,

Ponieważ T. R. nie dokonał zapłaty na rzecz M. B. (1) kwot wynikających z zapadłych wyroków, pokrzywdzona złożyła wnioski o wszczęcie egzekucji przeciwko oskarżonemu celem wyegzekwowania zasądzonych należności. Postępowania egzekucyjne prowadzone są przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze – R. D. pod sygnaturami akt KM 336/14 i 385/14. W postępowaniu egzekucyjnym T. R. dokonuje nieregularnych wpłat, które zostają przekazane na konto komornika. Do dnia 10 lutego 2015 roku w zakresie tytułu wykonawczego w sprawie o sygn. akt KM 336/14, dotyczącego wyegzekwowania kwoty głównej 40.393,84 złotych łącznie wyegzekwowano od T. R. kwotę 4.976,96 złotych, z czego M. B. (1) otrzymała kwotę 3.621,48 złotych. W postępowaniu o sygn. akt KM 385/14, dotyczącym wyegzekwowania kwoty głównej 17.423 złotych łącznie wyegzekwowano od T. R. kwotę 1.286,77 złotych, z czego wierzycielce przekazana została suma 543,74 złote. Na poczet zasądzonych należności głównych nie wyegzekwowano żadnej kwoty.

dowód: zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego k.10, zajęcia wynagrodzenia za pracę i wierzycielności k. 11-16, pismo prezesa zarządu firmy (...) dot. zajęcia wynagrodzenia k. 17, zawiadomienie Komornika Sądowego z dnia 10.02.2015 r. wraz z kopiami kart rozliczeniowych k.170-173,

T. R. nie był karany sądownie. Oskarżony ma 43 lata, jest stanu wolnego i posiada 2 dzieci w wieku 12 i 6 lat. Posiada wykształcenie zawodowe, zawód – hydraulik. Jest zatrudniony w firmie (...) sp. z o.o. w J. jako konsultant handlowy w wynagrodzeniem miesięcznym 1230 złotych.

Oskarżony jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 134-135, 181-182, dane o karalności k.137,

Oskarżony T. R., słuchany w toku postępowania przygotowawczego, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, podając jedynie, iż miał wysoki kredyt do spłacenia, a pogorszeniu uległa jego sytuacja majątkowa. Wtedy jego matka postanowiła mu pomóc w spłacie kredytu, przy czym warunkiem tej pomocy było darowanie na jej rzecz nieruchomości. Oskarżony przyznał, iż w styczniu 2014r. aktem notarialnym darował matce działkę położoną w M., przy czym jego matka wówczas nie wiedziała o wyrokach sądowych zasądzających na rzecz M. B. (1) określone kwoty pieniędzy.

Słuchany w postępowaniu sądowym oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Ponadto oskarżony podał, iż jego zamiarem nie było uszczuplenie należności wynikających z dwóch wyroków, jakie zapadły w sprawie dotyczącej M. B. (1), lecz przede wszystkim chodziło mu o spłacenie kredytu. Oskarżony podał, iż darowizna była sporządzona tylko z tego względu, aby jego matka przejęła spłatę kredytu. Kredyt ten zaciągnął w 2010 roku w (...). Na moment dokonania umowy darowizny pozostawała do spłacenia kwota około 85.000 zł. Kredyt ten spłaca jego matka. Ponadto oskarżony stwierdził, iż jego matka chciała za niego spłacić dług wobec M. B. (1), czterokrotnie składając jej propozycje spłaty, jednakże pokrzywdzona się na to nie zgodziła. Nadto oskarżony wyjaśnił, iż o prawomocności orzeczeń sądowych wskazanych w zarzucie dowiedział się w styczniu 2013 roku. Wówczas stosunki między nimi nie były dość dobre, ale jeszcze rozmawiali. Wtedy też wpłacił pokrzywdzonej kwotę 100 zł, a ona stwierdziła, że wycofała sprawę z sądu. Dlatego nie był na rozprawie i wyroki są zaoczne. Ponadto oskarżony stwierdził, iż regularnie dokonuje spłat na rzecz pokrzywdzonej z tytułu wyroków. Wpłaty dokonuje w postępowaniu egzekucyjnym komornikowi R. D.. Podał też, że w postępowaniu egzekucyjnym wystąpił o zajęcie ruchomości, które znajdują się w mieszkaniu na ul. (...). Wartość tych ruchomości została oszacowana przez biegłego na kwotę 15.000 złotych.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 134-135, 181-182

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonego T. R. w zakresie przypisanego mu czynu.

W świetle dowodów zgromadzonych w sprawie, a w szczególności zeznań M. B. (1) oraz dowodów z dokumentów dołączonych do akt postępowania bezsporne jest, iż oskarżony był dłużnikiem pokrzywdzonej, co wynika przede wszystkim z prawomocnych orzeczeń Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 03 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt I C 2086/13 oraz z dnia 09 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt I C 2089/13. Na mocy tych wyroków oskarżony był zobowiązany do zapłaty na rzecz M. B. (1) następujących kwot: 17.423 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w kwocie 3.289 złotych i 40.393,84 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 4.437 złotych. Oskarżony, jako strona pozwana w procesie cywilnym, miał świadomość istnienia tego długu. Przyznał on sam w swoich wyjaśnieniach, iż wiedział o wniesieniu pozwów przez M. B. (1). To, że oskarżony miał świadomość zainicjowania przez pokrzywdzoną postępowania cywilnego o zapłatę wskazanych kwot pieniężnych potwierdza też protokół rozprawy cywilnej prowadzonej w sprawie o sygn. akt I C 1008/13 wytoczonej przez matkę oskarżonego B. R. M. B. (1) i jej córce Z. R.. Oskarżony w toku tej rozprawy zeznał: „Ja dostałem obecnie dwa pozwy o zwrot pożyczek” (dowód k.35). Wbrew swoim twierdzeniom oskarżony nie uregulował swojego zobowiązania względem pokrzywdzonej, zaś w niedługim czasie po wydaniu tych orzeczeń zbył jedyny wartościowy składnik majątkowy, z którego wierzycielka mogła się choć w części zaspokoić, tj. nieruchomość niezabudowaną położoną w M., stanowiącą działkę gruntu nr (...) o powierzchni 0,3280 ha i o wartości 25.600 złotych. Nieruchomość tę oskarżony darował na rzecz swojej matki B. R., co potwierdza odpis aktu notarialnego – umowy darowizny z dnia 09 stycznia 2014 roku, Rep. A 109/2014. W ocenie Sądu, zarówno zeznania M. B. (1), jak też dokumenty w postaci odpisów wyroków Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 03 grudnia 2013 r. sygn. akt I C 2086/13 i z dnia 09 grudnia 2013 r. sygn. akt I C 2089/13, umowy darowizny, zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, zajęć wynagrodzenia za pracę

i wiarygodności, zawiadomienia Komornika Sądowego z dnia 10.02.2015 r. wraz z kopiami kart rozliczeniowych, w oparciu o które Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie nie budzą żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności. Dowodów tych nie kwestionował zresztą sam oskarżony w toku prowadzonego postępowania karnego. Nie ma przy tym znaczenia wywodzenie przez oskarżonego, iż dokonując umowy darowizny nieruchomości na rzecz swojej matki nie miał na celu pokrzywdzenia swojej wierzycielki M. B. (1), a jedynie chciał, aby matka dokonała spłaty zaciągniętego przez niego kredytu. Takie twierdzenie oskarżonego nie tylko nie przekonuje Sądu co do braku zamiaru po jego stronie udaremnienia egzekucji, lecz wręcz potwierdza taki zamiar. Zauważyć także należy, iż zobowiązania finansowe oskarżonego wobec banku nie były przecież wymagalne. Oskarżony nie zalegał z płatnościami rat, a bank nie wymógł mu umowy kredytu. Ponadto, gdyby oskarżony w istocie nie był w stanie spłacać rat kredytowych to zawsze mógł negocjować z bankiem warunki umowy, np. zmniejszając kwotę rat miesięcznych i wydłużając okres spłaty. Zdaniem Sądu, oskarżony dokonując darowizny nieruchomości ewidentnie chciał uniknąć jej zajęcia przez komornika i uniemożliwić prowadzenie egzekucji z tego składnika majątkowego. Nie sposób przy tym nie zauważyć, iż umowy darowizny oskarżony dokonał bardzo krótko, zaledwie po miesiącu od wydania ostatniego, niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia sądowego, obligującego go do zwrotu pokrzywdzonej pożyczonych pieniędzy. W ocenie Sądu, darując swojej matce nieruchomość oskarżony ewidentnie chciał „uciec z majątkiem” przed grożącą mu egzekucją. Zgodnie z ustaloną w piśmiennictwie teorią, sytuacja, w której majątek – stosownie do okoliczności – zagrożony jest zajęciem to taka, że co prawda nie wszczęta jest jeszcze egzekucja, ale wierzyciel uzyskał już tytuł egzekucyjny albo przesłał dłużnikowi upomnienie, zawierające wezwanie do wykonania obowiązku z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego. (Kodeks Karny. Część szczególna. Komentarz pod redakcją Andrzeja Zolla, tom III, Wydawnictwo Zakamycze 1999, str. 390). Ponadto zgodnie z utrwalonym stanowiskiem sądów „przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. dłużnik może się dopuścić także wtedy, gdy egzekucja dopiero mu grozi, a więc w okresie, kiedy wierzyciel postanowił dochodzić swoich roszczeń na drodze sądowej. Nie musi więc istnieć orzeczenie sądowe lub orzeczenie innego organu państwowego, w tym rozstrzygnięcie prawomocne”. (Wyrok SA w Łodzi z dnia 18.12.2012 r. sygn. akt II AKa 269/12, LEX 1350238). W niniejszym przypadku oskarżony wiedział, iż pokrzywdzona dochodzi swoich roszczeń na drodze postępowania cywilnego i miał w związku z tym świadomość, że w przypadku nie spłacenia ich M. B. (1) roszczenia te będzie egzekwować.

Nie przekonały Sądu twierdzenia oskarżonego, iż jego matka chciała spłacić na rzecz M. B. (1) zasądzone wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwoty, lecz pokrzywdzona nie wyraziła na to zgody. M. B. (1) przyznała, iż matka oskarżonego w istocie składała jej propozycję spłaty, jednakże spłata ta miałaby następować w ratach i propozycja ta była warunkowana załatwieniem sprawy między oskarżonym a ojcem pokrzywdzonej, na co ta nie miała wpływu. Zresztą, w ocenie Sądu, gdyby w istocie matka oskarżonego miała rzeczywistą wolę pomocy synowi w spłacie zasądzonych na rzecz pokrzywdzonej kwot pieniężnych, to z pewnością do takiej spłaty by doszło, o czym przekonuje Sąd zachowanie B. R. dotyczące spłaty kredytu zaciągniętego przez oskarżonego.

Konkludując należy stwierdzić, iż kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, dokonana w świetle zasad doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu, pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego T. R..

Wobec powyższego Sąd uznał oskarżonego T. R. za winnego tego, że w dniu 9 stycznia 2014 r. w J., w celu udaremnienia wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 3.12.2013 r. w sprawie I C 2086/13 i wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 9.12.2013 r. w sprawie I C 2089/13, uszczuplił zaspokojenie M. B. (1) będącej jego wierzycielem, co do wynikających z tych wyroków zobowiązań pieniężnych w kwotach 17.423,00 zł i 40.393,84 zł, poprzez darowanie zagrożonej zajęciem nieruchomości niezabudowanej położonej w M. nr KW (...) o wartości 25.600,00 złotych, tj. występku z art. 300 § 2 k.k.

Sąd zmienił opis czynu w zakresie daty wydania wyroku w sprawie I C 2089/13 wskazując prawidłową datę, tj. 09 grudnia 2013 roku, a nie 2014 roku, jak wynikało z zarzutu zawartego w akcie oskarżenia. Nadto zmienił też Sąd kwotę wynikającą z wyroku wydanego w sprawie I C 2086/13, przyjmując w oparciu o treść tego orzeczenia, iż wynosiła ona 17.423 złote, a nie jak przyjęto w akcie oskarżenia 14.423 złote.

Odpowiedzialności za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. podlega ten, kto w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, **darowuje**, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem. Przepis ten chroni roszczenia uprawnionych wierzycieli i ich bezpieczeństwo przed nieuczciwymi zachowaniami dłużników, zmierzającymi do uniemożliwienia im zaspokojenia roszczeń. W szczególności chodzi o zapewnienie realizacji roszczeń wierzycieli, usankcjonowanych przez orzeczenia organów państwowych, **w normalnym czasie i trybie**, a więc o zabezpieczenie zgodnego z właściwymi przepisami przebiegu postępowania egzekucyjnego. Dla kwestii odpowiedzialności bez znaczenia jest okoliczność, jakie jest źródło stosunku zobowiązaniowego między dłużnikiem, a wierzycielem, czy stosunek ten powstał ex contractu, czy ex delicto. Przepis stypizowany w art. 300 § 2 k.k. należy do kategorii przestępstw skutkowych, polegających na udaremnieniu lub uszczupleniu zaspokojenia wierzyciela. Sprawca przestępstwa określonego w art. 300 § 2 k.k. traktuje udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia swojego wierzyciela jako środek do osiągnięcia założonego celu, jakim jest udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, czyli uniemożliwienie jego egzekucji **w trybie i czasie** przewidzianym przez właściwe przepisy (przede wszystkim przepisy kodeksu postępowania cywilnego oraz ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji). Przez udaremnienie egzekucji rozumie się nie tylko całkowite jej uniemożliwienie, lecz także utrudnianie, np. **przez spowodowanie zwłoki**. (Wyrok SA w Rzeszowie z dnia 13.06.2013 r. sygn. akt II Aka 40/13 – uzasadnienie str. 9, LEX nr 1322647). Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego zachowanie oskarżonego doprowadziło do tego, iż komornik wprawdzie prowadzi egzekucję, jednakże - co należy podkreślić - jedynie z kwot, jakie oskarżony sam wpłaca na jego konto, notabene dokonywanych nieregularnie i obejmujących bardzo niewielkie sumy, co potwierdziły karty rozliczeń komorniczych. Przez okres prawie roku od wszczęcia egzekucji komornik nie był w stanie wyegzekwować na rzecz pokrzywdzonej na poczet należności głównych, tj. 17.423 złotych i 40.393,84 złotych żadnej, choćby symbolicznej sumy pieniędzy. We wskazanym okresie komornik wyegzekwował od oskarżonego w sprawie KM 336/14 łącznie kwotę 4.976,96 zł, z czego 3.621,34 zł zostało przekazane pokrzywdzonej, zaś w sprawie KM 385/14 - kwotę łączną 1.286,77 zł, z czego wierzycielka otrzymała 543,74 zł. W związku z zachowaniem oskarżonego zaspokojenie wierzycielki jest znacząco oddalone w czasie, a zatem uniemożliwiło przeprowadzenie egzekucji w normalnym czasie i trybie. Nie zmienia oceny Sądu fakt wniesienia przez pokrzywdzoną skargi paulińskiej i uzyskania korzystnego dla niej, nieprawomocnego orzeczenia, bowiem zachowanie oskarżonego, jak wskazano powyżej, już wywołało skutek w postaci utrudnienia egzekucji. Nawet jeżeli pokrzywdzona uzyska prawomocne orzeczenie, na mocy którego umowa darowizny zawarta między oskarżonym i jego matką w zakresie nieruchomości położonej w M. zostanie uznana za bezskuteczną w stosunku do niej, to i tak zachowanie oskarżonego uniemożliwiło przeprowadzenie egzekucji w normalnym czasie i trybie.

W ocenie Sądu oskarżony czynu tego dopuścił się umyślnie i z zamiarem bezpośrednim. T. R., co Sąd już wcześniej podkreślał, wiedział o swoim zobowiązaniu wobec pokrzywdzonej M. B. (1), bowiem otrzymał odpisy pozwów przez nią złożonych. Wiedzy tej zresztą oskarżony nie kwestionował. Zdaniem Sądu orzekającego, oskarżony wykazał się złą wolą, gdyż nie chciał uregulować swoich zobowiązań, a nadto jedyny wartościowy składnik majątkowy, z którego można było prowadzić egzekucję, czyli nieruchomość położoną w M. darował swojej matce, i to w bardzo krótkim czasie po zapadnięciu niekorzystnych dla niego wyroków zasądzających należności na rzecz pokrzywdzonej. W ocenie Sądu fakt ten świadczy o tym, iż darowizna miała na celu usunięcie tego przedmiotu majątkowego ukierunkowane na udaremnienie wykonania orzeczenia sądowego i uszczuplenie zaspokojenia wierzycielki M. B. (1). Oczywiście przy tym, zarówno z punktu widzenia prawa karnego, prawa cywilnego, jak też najprostszych zasad współżycia społecznego, iż swoje długi należy spłacać, zaś tzw. „ucieczka z majątkiem” w celu udaremnienia zaspokojenia wierzyciela jest czynem zabronionym.

Wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 50 stawek grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej, na kwotę 15 złotych Sąd uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionego przez niego przestępstwa, a zwłaszcza charakter tego występku. Sąd miał przy tym na uwadze zarówno okoliczności łagodzące, jak i okoliczności obciążające sprawcę. Sąd baczyl też, aby

wymierzona oskarżonemu kara była dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, stopnia zawinienia oskarżonego, a także, aby wszechstronnie uwzględniała te cele, które stawiane są karze.

Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał dotychczasową niekaralność oskarżonego.

Za istotne okoliczności obciążające Sąd uznał znaczny stopień szkodliwości społecznej przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, a także opisany powyżej sposób jego działania. W ocenie Sądu oskarżony T. R. w jawnie lekceważący sposób odniósł się do obowiązujących w państwie norm porządku prawnego, związanych z ochroną obrotu gospodarczego. Przestępstwa tego rodzaju są w skali naszego kraju występami nagminnie popełnianymi. Oskarżony, co należy podkreślić, działał cynicznie i z wyrachowania. Widoczna w jego działaniu jest premedytacja, skoro wiedząc, iż toczy się postępowanie sądowe zdecydował o darowaniu nieruchomości swojej matce. Na uwagę zasługuje także to, że oskarżony swoim działaniem, a więc wyzbyciem się jedynego składnika swojego majątku uszczuplił zaspokojenie wierzyciela M. B. (1), doprowadzając do sytuacji, iż to on w istocie decyduje jakie kwoty i w jakim czasie będzie wpłacać na konto komornika prowadzącego egzekucję. Zajęcie jego wynagrodzenia za pracę okazało się bowiem nieskuteczne w związku z faktem otrzymywania go w minimalnej wysokości. (dowód k. 17). Bezspornie działanie oskarżonego zasługuje na negatywne oceny moralne, co oznacza konieczność jego szczególnego napiętnowania.

Zawieszając wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd uznał, iż w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna i w przyszłości nie popełni on przestępstwa. Właściwości i warunki osobiste oskarżonego, a także dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego oraz, iż jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Określając okres próby na 2 lata Sąd uwzględnił potrzeby wychowawcze wobec oskarżonego. Okres ten winien być wystarczający dla weryfikacji pozytywnej prognozy postawionej T. R..

Celom wychowawczym kary sprzyjać będzie nałożony na oskarżonego środek probacyjny w postaci zobowiązania oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej w okresie próby.

W ocenie Sądu kara w tych rozmiarach stanowić będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość, adekwatną do stopnia jego zawinienia i stopnia szkodliwości społecznej czynu. Orzeczona kara winna spełnić swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponieważ pokrzywdzona M. B. (1) działała w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego, a nadto korzystała z pomocy pełnomocnika r.pr. D. D., na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 804 złote tytułem zwrotu wydatków wynikających z zastępstwa procesowego.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego, osiągającego stałe miesięczne dochody Sąd, na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych orzekł o obciążeniu go kosztami sądowymi i opłatą sądową.